

Roada Duhului

Roada Duhului

„Dar roada Duhului este: dragoste, bucurie, pace, îndelungă- răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare“ (Galateni 5.22-23). În Galateni 5.22-23 sunt enumerate nouă efecte ale Duhului, care reprezintă părțile componente ale roadei energiei Sale în credincioși.

1. Dragostea

Dragostea este trăsătura caracteristică de bază a copilului lui Dumnezeu. Apostolii au primit de la Domnul Isus porunca: „cine-L iubește pe Dumnezeu să-l iubească și pe fratele său“. Ioan subliniază originea divină a dragostei, când spune: „Dragostea este din Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și îl cunoaște pe Dumnezeu.“ El arată și motivul dragostei divine: „Noi îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi“, adică noi nu-L iubim numai pe Dumnezeu, ci ne iubim și unii pe alții, pentru că El ne-a iubit întâi (1 Ioan 4.19-21).

Dragostea are deci în viața credinciosului un efect dublu: în primul rând îl iubim pe Dumnezeu, iar în al doilea rând îi iubim pe cei care sunt născuți din Dumnezeu, ca și noi.

Această exercitare dublă a dragostei merge în același timp de la sine. Dacă îl iubim pe Dumnezeu, îl iubim și pe fratele nostru. Apostolul subliniază, că atunci când nu este dragoste pentru fratele, pe care îl vedem, afirmația că îl iubim pe Cel, care nu poate fi văzut, este neadevărată. „Dacă zice cineva: «Eu îl iubesc pe Dumnezeu», și îl urăște pe fratele său, este un mincinos; pentru că cine nu îl iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, cum poate să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut?“ (1 Ioan 4.20).

Copilul lui Dumnezeu iubește nu pentru că i se cere acest lucru, ci pentru că aceasta este exprimarea vie a noii naturi, pe care o posedă. Motivația pentru dragoste este hrănită de descoperirea dragostei nemărginite a lui Dumnezeu față de noi, o realitate neschimbată, pe care nu o putem înțelege. „Noi îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi.“ Este lucrarea Duhului Sfânt în noi, care lucrează și voința și dă puterea necesară pentru exercitarea acestei dragoste.

Într-o altă epistolă citim despre marele loc, pe care îl ocupă dragostea practică în viața credinciosului. Apostolul scria sfinților din Roma: „Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; pentru că, cine iubește pe altul a împlinit Legea. dragostea este deci împlinirea Legii“ (Romani 13.8-10). Același lucru îl citim în Galateni 5.14: „Pentru că întreaga Lege este împlinită într-un singur cuvânt, în acesta: Iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși!“

Tocmai în legătură cu acest ultim citat, apostolul arată cum această însușire atât de importantă în viața creștinului nu este o lucrare a cărnii, ci o roadă a Duhului. Dragostea trebuie să vină dintr-o inimă curată, pentru ca să-i fie plăcută lui Dumnezeu, iar o astfel de dragoste nu poate fi produsul cărnii. Gândirea carnală, firească este vrăjmășie contra lui Dumnezeu și nu dragoste față de El; lucrările cărnii sunt contrariul dragostei: vrăjmășie, ceartă, gelozie, mânie, neînțelegere, dezbinare, secte.

Pentru carne și omul natural este imposibil să producă această dragoste prin strădania proprie; numai Duhul produce dragostea în inimi și în viața credincioșilor și o aduce la suprafață nu ca pe o dorință, ci ca pe un rod copt. Câmpul de lucru al Duhului spre acest scop este în noi. El lucrează în inimile noastre. Noi citim că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat (Romani 5.5).

Responsabilitatea noastră de a poseda dragostea ca o roadă a Duhului constă în respectarea principiului corespunzător în umblarea noastră: trebuie să umblăm în Duhul și nu în carne. O supunere sinceră sub Duhul, care conduce inimile noastre în cunoașterea adevărată a Cuvântului și a vocii lui Dumnezeu și care îndreaptă privirea noastră spre Hristos, este calea pe care se ajunge în viața noastră la dragostea adevărată și dorită de Dumnezeu.

2. Bucuria

Bucuria este starea interioară a inimii și a sufletului și este o realitate numai pentru cel care o experimentează. Noi putem să ne bucurăm cu cei care se bucură, dar nu ne putem bucura pentru ei. Persoanele sau obiectele din jurul nostru pot trezi în noi un sentiment de bucurie, dar simțământul viu și savurarea bucuriei trebuie să fie experiența noastră personală. Inima noastră este cea care se bucură. Așa cum inima își cunoaște propria sa amărăciune, tot așa niciun străin nu se poate amesteca în bucuria ei (Proverbe 14.10). Nimeni nu ne poate lua bucuria, pe care ne-o dă Hristos. Ar fi bine să ne amintim în această lume a necazului, prin care trebuie să trecem, că întristarea noastră poate fi transformată în bucurie printr-un proces divin.

Roadă Duhului care locuiește în noi este bucurie. Noi facem experiența că slujba Duhului Sfânt este de a trezi și menține în inimile, în care Duhul locuiește, simțăminte ale unei bucurii pure, iar aceasta independent de cauzele pământești sau naturale. Acest dar este dat din plin. Vasele sunt umplute de Duhul până sus. Așa citim despre ucenicii din primele zile ale creștinismului, că ei au fost plini de bucurie și Duh Sfânt (Fapte 13.52).

Bucuria în cel mai bun sens, spre deosebire de voie bună și veselie, este de origine divină și este atribuită lui Dumnezeu în Scriptură. Bucuria Creatorului constă în satisfacția Sa privind caracterul deosebit și admirabil al lucrării mâinilor Sale. Când au fost puse temeliiile pământului, atunci stelele dimineții au cântat de bucurie, iar toți fiii lui Dumnezeu au strigat de bucurie (Iov 38.7). Există și o bucurie în inima Dumnezeului-Mântuitor, când un păcătos se pocăiește și este eliberat de păcat, necaz și moarte (Luca 15). Fiul risipitor, care s-a întors și s-a împăcat cu tatăl, a avut parte de această bucurie.

Sub Lege a fost descoperită mai puțin bucuria, pe care o dă Dumnezeu fiilor oamenilor în locul necazului și al lacrimilor, pe care le-a adus păcatul în lume. Dar totuși, deja sub Lege au existat umbre despre lucrurile viitoare, mai bune. Când, de exemplu, copiii lui Israel au ajuns în țara promisă, li s-a prescris ca la jertfa de ardere-de-tot și la darul de bunăvoie să aducă și o anumită măsură de ulei și vin – o imagine a duhului și a bucuriei (Numeri 15).

În timp ce în primele cărți ale Bibliei se face puțin referire directă la bucurie, prorocii au scris adesea despre viziuni pline de așteptare și bucurie viitoare în Împărăția de o mie de ani. Atunci, chiar și pustiul și țara uscată se vor bucura, iar cei răscumpărați ai Domnului se vor întoarce în Sion cu cântări de bucurie, iar capul le va fi încununat de o bucurie veșnică, iar durerea și suspinul vor fugi (Isaia 35.1, 10; 51.11; 61.7).

Roada Duhului, turnat în ziua Rusaliilor, este bucurie. Bucuria este de natură cerească și are origine cerească; efectul Duhului care locuiește în inimă este de a umple inimile cu bucuria Domnului. Putem spune împreună cu psalmistul: „Mi-ai uns capul cu untdelemn, paharul meu este plin de dă pe deasupra” (Psalm 23.5).

3. Pacea

Înainte ca apostolul să vorbească despre roada duhului, spune: „și sunt arătate faptele cărnii”. Ele nu pot rămâne ascunse; ele sunt la suprafața comportării omenești. Ura, dușmănia, răutatea și alte lucruri asemănătoare se fac observate și se impun - în contrast strident cu comportamentul liniștit și reținut al fiecărei acțiuni spirituale.

Faptele cărnii, care pot fi găsite, din păcate, într-o anumită măsură și la noi, copiii lui Dumnezeu, deranjează pacea Duhului. Ele provin din neliniștea și nervozitatea naturii omenești, care aruncă în afară noroi și murdării. Dacă admitem pornirile lor, părăsim de fapt calea păcii, pentru că, spune Dumnezeu, cei răi nu au pace (Isaia 57.20, 21; Romani 3.17). Atunci nu putem savura binecuvântările Împărăției lui Dumnezeu, pentru că: „Împărăția lui Dumnezeu este. dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14.17).

Cât de important este să avem această pace! Ea este roada Duhului. Orice altă pace ar fi numai o caricatură. Carnea pofteste în om, dar Duhul pofteste împotriva cărnii, ca să nu facă ceea ce vrea ea. Atât timp cât carnea acționează, Duhul se va împotrivi (Efeseni 4.30). Dar dacă firea, carnea nu acționează, Duhul poate acționa netulburat, atunci nu este ceartă, ci pace. Duhul va aduce atunci propria sa roadă plăcută.

Care sunt la noi cele mai dese piedici în calea acestei păci? Dorințe egoiste, o voință neliniștită și nemulțumită. Acestea cauzează un conflict interior, care se opune păcii Duhului. De aceea suntem îndemnați: „Preaiubiților, vă îndemn, ca străini și călători, să vă feriți de poftele carnale ca de unele care se războiesc împotriva sufletului” (1 Petru 2.11).

Domnul spunea ucenicilor Săi: „Vă dau pacea Mea”; „V-am spus acestea ca să aveți pace în Mine” (Ioan 14.27; 16.33). Cine posedă această pace, va putea spune în orice împrejurare: „Facă-se voia Domnului” (Fapte 21.14), așa cum El Însuși a spus odinioară: „Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă.”

4. Îndelunga-răbdare (liniștea/calmul inimii)

Îndelunga-răbdare este acea atitudine a duhului și a sufletului, care poate suporta fără să se plângă multele împovărări ale vieții creștine.

La fel ca celelalte roade ale Duhului, amintite în epistola către Galateni, îndelunga-răbdare stă în contradicție cu faptele Legii. În Legea dreptății era vorba de „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”. Dar Domnul Isus a fost blând și smerit cu inima, iar El dorește, ca ai Săi să arate aceeași gândire. Când credinciosul condus de Duhul este lovit pe obrazul drept, atunci aceasta nu trezește în el nicio amărăciune față de cel care a greșit. Inima unui credincios, care este deprins să fie calm, nu se va înfuria prin provocarea suferită, ci mai degrabă va fi gata să se lase lovit și peste celălalt obraz.

Această gândire a răbdării a fost desăvârșită în Mielul „mut înaintea celor ce-l tund”. El s-a remarcat prin faptul că „fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința” (1 Petru 2.23). Fiecare ucenic este chemat să fie ca Învățătorul său.

O gândire legalistă, care stă în contrast față de gândirea lui Hristos, s-a arătat în Abișai când Șimei l-a blestemat pe David, care fugea. Abișai a spus: „Pentru ce să blesteme acest câine mort pe domnul meu, împăratul? Te rog, lasă-mă să trec și să-i iau capul.” Dar a fost răbdarea aceea care l-a determinat pe împăratul fugărit să-i răspundă războinicului său agitat: „Lăsați-l să blesteme! pentru că Domnul i-a poruncit. Poate că Domnul Se va uita la necazul meu și Domnul îmi va răsplăti cu bine pentru blestemul meu de astăzi” (2 Samuel 16.9, 11-12).

Îndelunga-răbdare este autodisciplină, care îl oprește pe un creștin să se lase condus de emoții sufletești și firești la cuvinte pline de mânie și la represalii. Ceea ce împiedică aceasta este efectul liniștit al noii naturi, și nu subjugarea severă a vechii naturi. Îndelunga-răbdare este contrariul aceluia rău frecvent, pe care îl cunoaștem ca „act nechibzuit”. Pavel a fost răbdător față de Alexandru, meșterul arămar, care a arătat multă răutate față de apostol, dar nu a fost așa și față de Anania, marele preot (2 Timotei 4.14 ; Fapte 23.2-5).

Îndelunga-răbdare este asemenea unei lame de oțel călite, care poate fi îndoită, fără să se rupă. Dar pentru a atinge duritatea oțelului a trebuit să fie scufundată în apă în fața cuptorului arzând. Tot așa și noi, ca să învățăm să fim îndelung-răbdători, trebuie să fim conduși pe înălțimi și prin văi (2 Corinteni 6.4-10). Atât cântecele, cât și lacrimile vor sluji acestui scop.

Îndelunga-răbdare este caracteristica acestui timp de har. Expresia este aplicată la răbdarea actuală a lui Dumnezeu față de lumea păcătoasă, care respinge oferta Sa de har, precum și la amânarea Sa în exercitarea judecății, care s-a arătat deja în zilele lui Noe (Romani 2.4; 9.22; 2 Petru 3.9 și 15).

Îndelunga-răbdare ne va face capabili să stăm tari în diferitele probe la care suntem supuși. Dacă avem gândirea lui Hristos și trăim în Duhul, vom putea mai ușor să suferim defăimări, suferințe, boală, dezamăgiri prin prieteni, greutăți în familie, frați falși și mii de supărări, care vin asupra noastră. „Dragostea este îndelung-răbdătoare, plină de bunățate” (1 Corinteni 13.4).

5. Bunătatea

Ștefan a fost un bărbat plin de Duhul Sfânt, iar când a fost pus în fața sinedrului datorită mărturiei sale pentru Hristos și acuzat ca unul care încalcă Legea, se spune despre el, că toți, care ședeau în sinedriu, priveau spre el ținând și fața lui li s-a arătat ca fața unui înger (Fapte 6.15). În acea adunare de sfătuire au fost descoperite lucrările cărnii; dar în ciuda dușmăniei acelor oameni, niciunul n-a putut tăgădui că pe fața lui Ștefan era ceva ceresc.

Deoarece Ștefan era plin de Duhul Sfânt, acesta a putut lucra în el netulburat frumosul său rod; acest rod s-a arătat la Ștefan mai ales în „bunătate”, în a cincea virtute pe care o găsim în Galateni 5.22. Când ochii săi au văzut gloria lui Dumnezeu și pe Domnul Isus, care stătea la dreapta lui Dumnezeu, pe buzele sale a fost până în ultima clipă bunătate. „Doamne, nu le ții în seamă păcatul acesta”, a fost ultima sa mărturie cu privire la ucigașii săi. Orice sentiment de ură, mânie și ceartă fusese alungat din inima lui Ștefan și a fost înlocuit de bunătatea iertării și a intervenției pentru alții. Acesta a fost semnul plăcut că Duhul Sfânt poate lucra într-un om în care este lăsat liber să lucreze.

La fel ca alte expresii omenești, cuvântul „bunătate”, prin folosirea sa în Sfânta Scriptură, este îmbogățit și înnobilit. Bunătatea lui Dumnezeu este descoperită în Scriptură. Ea caracterizează acțiunea actuală a lui Dumnezeu în har. În ziua de har actuală „s-a arătat bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu” (Tit 3.4).

Bunătatea exprimă harul lui Dumnezeu într-un mod cuceritor, iar aceasta față de o lume care zace în cel rău. Vestirea ei are un răsunet plăcut, ea este o veste bună. Această trăsătură plăcută a harului lui Hristos în Evanghelie este lucrată prin Duhul și în cei, în care el lucrează în dragoste (1 Corinteni 13.4). Această bunătate a fost caracteristica apostolului în 2 Corinteni 6.6.

Dacă ne lăsăm călăuziți de Duhul, vom căuta ocazii în care vom putea face bine celor în suferință, celor întristați și celor greșiți. Imboldul Duhului va lucra întotdeauna în noi, ca să avem întotdeauna în vedere binele Adunării și al oamenilor.

Bunătatea lucrată de Duhul ne va conduce să facem bine și unui frate dificil, care, ca un arici, își arată țepii săi ascuțiți oricărui îl atinge. Sau câteodată o privire prietenoasă, o strângere caldă de mână, un cuvânt plăcut poate să convingă un suflet amărât să-și schimbe atitudinea.

Bunătatea lucrată de Duhul este întotdeauna gata să dea un răspuns blând, care întoarce de la mânie: ea va evita cuvintele pline de amărăciune, care duc la supărare și ceartă.

6. Facerea de bine

Când un credincios se verifică în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, atunci va trebui să recunoască cu durere că în el, în carnea sa, nu locuiește nimic bun (Romani 7.18). În noi înșine nu avem putere să aducem la suprafață sfințenia sau orice alt rod care este propriu vieții veșnice. Unii, când vor auzi această constatare, vor exclama abătuti: „Cine ne va arăta binele?” (Psalm 4.6) și „Cine mă va elibera din acest trup al morții?” (Romani 7.24).

Este bine pentru noi, dacă vom învăța în lumina lui Dumnezeu că starea noastră firească nu poate sta în picioare în fața Lui. Dar dacă nu posed putere de a fi bun sau de a face binele, există atunci o altă putere, care produce în mine binele? Răspunsul îl găsim în versetul nostru: „Roada Duhului este. facere de bine.” Slujba Duhului Sfânt este să aducă în mine ceea ce îmi lipsește din fire: facerea de bine.

În Barnaba avem un exemplu despre modul în care poate fi adusă într-un om această roadă a Duhului. Citim despre el că era un bărbat bun și plin de Duhul Sfânt și de credință (Fapte 11.24). Acest rod trebuie însă să fie găsit în toți credincioșii și nu numai în unii.

Facerea de bine este o caracteristică a acelei naturi noi născute de Duhul lui Dumnezeu. Acolo unde există această facere de bine va aduce „faptele bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2.10).

Doresc eu să știu ce este facerea de bine? Atunci Duhul Sfânt îmi va îndrepta atenția spre Hristos, spre Cel în care, într-o lume rea, a fost prezentată în mod desăvârșit facerea de bine a lui Dumnezeu și în care se poate vedea acum facerea de bine într-o strălucire deplină în glorie la dreapta lui Dumnezeu. Privind gloria Sa, vom fi conduși să ia chip în noi acea gândire care era în Hristos Isus.

Facerea de bine se exprimă în gânduri și acțiuni bune și în respingerea oricărui rău. O altă caracteristică a acestei roade a Duhului este aceea că ea nu obosește în a face binele, chiar dacă credinciosul este singur și dușmănit. Acest rod al Duhului se va arăta mai departe în facerea binelui și în faptul că credinciosul va tinde să împlinească „buna plăcere a bunătății” (2 Tesaloniceni 1.11, a se vedea și 1 Tesaloniceni 5.15).

Bunătatea și a face binele sunt arme puternice pentru a străpunge la copiii lumii zidul de ură și de prejudecăți și de a câștiga pe de altă parte dragostea și aprecierea, „pentru că, pentru cel bun, poate ar îndrăzni cineva chiar să moară”.

7. Credințioșia

Cu toate că Domnul pe Muntele Măslinilor a dispărut din fața ochilor ucenicilor, când a fost ridicat pe un nor, totuși El a rămas mai departe la ei, chiar dacă era ascuns pentru ochii trupești. Curând, prin faptul că Duhul Sfânt a locuit în inimile credincioșilor, a fost dată și dezvoltată puterea vederii interioare, iar cei care îi aparțin Domnului au putut să-L vadă de atunci pe Domnul, pe care lumea nu-L poate vedea, pentru că credința vede acolo unde lumea este oarbă.

Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Nu vă voi lăsa orfani: vin la voi” (Ioan 14.18); aceste cuvinte le-a rostit după ce le-a promis că le va da un alt Mângâietor, pe Duhul Sfânt. În cuvântarea Sa de rămas bun, Domnul i-a îndemnat: „Aveți credință în Mine”. Astfel i-a îndreptat spre necesitatea credinței, ca un rod al Duhului, prin care vor fi conștienți de prezența Sa în zilele viitoare.

Promisiunea Domnului: „Vin la voi” este deci foarte practică în timpul nostru. Desigur, noi dorim să-L cunoaștem pe Domnul într-un mod mai familial, decât până acum. Și noi dorim deseori să spunem cuvintele acelor greci, care au venit la Filip spunând: „Domnule, am vrea să-L vedem pe Isus.” Dar apoi imediat suntem atenționați și parcă auzim în spatele nostru o voce spunându-ne: Nu sunt Eu la voi? Și dacă, la fel

ca Maria în grădină, ne întoarcem (Ioan 20.14-16), devenim conștienți că nu trebuie să-L căutăm, ci că El stă lângă noi. Ne aducem aminte atunci și de cuvintele Sale prețioase: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele“ (Matei 28.20).

Avem deci promisiunile fidele ale Domnului și pe Duhul Sfânt, care rămâne la noi. Ce ar mai fi necesar, ca să putem trăi efectiv prezența Sa? Trebuie să fim „întăriți cu putere, prin Duhul Său, în omul dinăuntru, ca Hristos să locuiască prin credință în inimile noastre“ (Efeseni 3.16, 17).

Când vorbim despre această credință, nu este vorba despre credința pentru iertarea păcatelor, nici despre credința care mută munții, ci despre credința care permite sufletului să privească. În această credință îl vedem pe Isus în imediata apropiere. Atunci, chiar dacă am umbla pe valuri înfuriate, știm că Acela, pe care îl vedem, este Domnul și nu o nălucă, ce ar vrea să ne sperie.

O astfel de credință, care ne dă conștiința prezenței Sale personale, nu este o credință intelectuală, ci o credință a inimii, care „lucrează prin dragoste“. Dragostea credinciosului se poate odihni numai în prezența lui Dumnezeu și a lui Hristos. Ceea ce caută dragostea mai ales, aceea găsește această credință.

Noi trebuie să păstrăm prin credință binecuvântările care au devenit partea noastră. În acest pustiu incomod ar trebui să-L cunoaștem pe Domnul ca pe Acela care merge cu noi. Putem simți brațul Său puternic, putem auzi cuvintele Sale pline de înțelepciune și de dragoste, putem privi în gloria Sa și să captăm strălucirea Persoanei Sale. Toate acestea le putem face numai prin puterea de vedere a sufletului, pe care i-o conferă Duhul prin credință.

8. Blândețea

În timp ce cartea Proverbe (8.14-36) descoperă atotputernicia și atotștiința înțelepciunii, în Evangheliile este descoperită „blândețea înțelepciunii“. Când înțelepții și pricepuții acestei lumi nu au vrut să știe nimic de El, atunci când era pe pământ, Domnul și-a îndreptat ochii spre Tatăl în cer, care singur îl cunoștea pe Fiul și a spus: „Da, Tată, pentru că așa a fost plăcut înaintea Ta.“ Cu această ocazie a adresat o invitație plină de dragoste celor obosiți și împovărați: „Eu sunt blând și smerit cu inima“ (Matei 11.26, 29).

Blândețea aceasta a fost unită în El cu o forță incomensurabilă și de aceea era o glorie morală de neatins, care poate fi văzută numai în Fiul. Tocmai înainte El explicase: „Toate Mi-au fost date de Tatăl Meu“; iar în plinătatea acestei puteri, Domnul vrednic de adorare spunea, descoperindu-Se pe Sine înaintea Tatălui și a tuturor oamenilor: „Eu sunt blând și smerit cu inima.“

Domnul Isus a fost umplut fără măsură cu Duhul Sfânt, iar blândețea s-a descoperit în El într-un mod desăvârșit; în același timp, blândețea este o parte componentă a roadei Duhului în cei care aparțin lui Hristos.

Ioan Botezătorul a văzut la Iordan Duhul Sfânt venind sub forma unui porumbel asupra Domnului; iar când Unsul Domnului S-a suit în propria Lui cetate, a făcut acest lucru în concordanță cu cuvintele profetice: „Spuneți fiicei Sionului: «Iată, Împăratul tău vine la tine blând și călare pe măgar, chiar pe măgăruș, mânzul unei măgărițe»“ (Matei 21.5). Și în cetatea lui David îl vedem pe Împăratul Sionului încoronat cu blândețe: „fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept.“

Cât de mult s-a arătat blândețea lui Hristos înaintea lui Ana și Caiafa, înaintea lui Irod și Pontiu Pilat, înaintea soldaților și a mulțimii poporului, înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu! „Vă îndemn dar“, spunea apostolul, „prin blândețea și bunătatea lui Hristos.“ Gândul la blândețea Sa trezește în noi admirație și adorare. Dar când suntem atenționați: „acest gând să fie în voi, care era și în Hristos Isus“, cât de deplorabil ne simțim atunci! Dar totuși citim: „Roada Duhului este... blândețea.“

Da, Duhul Sfânt este mijlocul în acest sens. El este puterea prin care Hristos trăiește în noi. Când Cuvântul spune: „acest gând să fie în voi“, atunci nu trebuie să diminuăm acest cuvânt. Dar să ne gândim că în noi este o putere vie, care poate să scoată la suprafață blândețea, dacă o lăsăm să lucreze. Atunci iese la iveală roada Duhului – blândețea. Atunci vom arăta „duhul blândeții“, așa cum îl numește apostolul în 1 Corinteni 4.21 și Galateni 6.1.

Blândețea este o trăsătură, care se vede mai degrabă în comportament decât în cuvinte. Blândețea este neîmpotrivoare, este iertătoare, ea nu se lasă scoasă din sărite prin jigniri și provocări. Blândețea nu ne este înăscută, nu este nicio problemă de moștenire. Ea se dezvoltă în noi prin trăirea credinței și devine un comportament obișnuit în măsura în care credinciosul face progrese în viața spirituală.

Dacă luăm în ascultare asupra noastră jugul lui Hristos, atunci devenim blânzi și smeriți cu inima; căci dacă doi înaintează împreună, apare buna înțelegere. Blândețea trebuie să fie îmbrăcată ca o haină (Coloseni 3.12). Ea trebuie să fie purtată ca o podoabă, care este foarte prețioasă în ochii lui Dumnezeu (1 Petru 3.3-4). Blândețea trebuie să fie scopul spre care tindem cu toții (1 Timotei 6.11), dar care poate fi atins numai cu dragoste și răbdare. Blândețea ar trebui să se arate față de toți oamenii, nu numai față de cei buni și blânzi, ci și față de cei suciți (Tit 3.2).

9. Înfrânare/Stăpânire de sine

Ultima din cele nouă virtuți numite este stăpânirea de sine, care sună poate mai cunoscut decât înfrânarea. Eul sau carnea este cel/cea care se împotrivesc voii lui Dumnezeu, poftind împotriva Duhului (Galateni 5.17), pentru a face ceea ce vrem noi. De aceea, eul trebuie să fie ținut în disciplină, pentru ca Hristos să poată trăi în noi (Galateni 2.20).

Dar acolo unde Duhul domnește, eul propriu este ținut în frâu. Acolo, voia lui Dumnezeu are primul loc în viață, și vom putea spune: „Nu voia mea, ci a Ta să se facă.“ Este de neînchipuit că galatenii doreau să se întoarcă la Legea lui Moise ca și linie directoare pentru viața lor de creștini. Legea nucontribuise deloc la desăvârșire! Dumnezeu a realizat prin Hristos și prin puterea Duhului Sfânt în credincioși ceea ce pentru Lege era imposibil, pentru că firea era fără putere. Omul interior este acum sub domnia sfântă a Duhului, iar acolo, unde domnea dezordinea păcătoasă, s-a întors ordinea cerească.

Duhul lui Dumnezeu a fost acela care plutea la început peste ape, peste haos (Geneza 1.2). El a fost acela care a dotat omul cel nou cu virtuți cerești și căruia i-a dat, ca o încoronare a acestor virtuți, un duh supus, care este în deplină concordanță cu voia lui Dumnezeu.

O gândire complet echilibrată - gândirea lui Hristos - a fost vizibilă în Pavel, slujitor fidel al Domnului, pentru că Duhul Sfânt putea să acționeze în el o voie supusă. La Pavel nu vedem nicio indignare, nicio plângere în cele mai dificile împrejurări, ci o acceptare în liniște a tuturor formelor de împotrivire ca fiind voia plină de înțelepciune a lui Dumnezeu. Deducem aceasta din cuvintele: „Am învățat, în împrejurările în care sunt, să fiu mulțumit. Știu să fiu și smerit, știu să fiu și în belșug. În orice și în toate sunt deprins și să fiu sătul și să fiu flămând, și să fiu în belșug și să fiu în lipsă” (Filipeni 4.11-12).

Același rod a fost vizibil în mod desăvârșit la Domnul Isus, care a putut spune: „Da, Tată, pentru că așa a fost plăcut înaintea Ta” (Matei 11.26). Nu au existat denivelări într-un astfel de caracter: El era ca floarea făinii din jertfa de mâncare, un lucru sfânt pentru Domnul.

Virtutea stăpânirii de sine reprezintă o încheiere adecvată a înșiruirii de nouă virtuți. Este adevărat că nici una nu este independentă de celelalte; fiecare exercită influența sa specială și completă asupra celorlalte. Dragostea, de exemplu, care stă la început de listă, își găsește expresia deplină numai atunci când ea stă în legătură cu bucuria, pacea etc.; cum ar putea bucuria adevărată și pacea adevărată să fie găsite într-o inimă lipsită de dragoste? Dar stăpânirea de sine, domnia interioară a Duhului, le cuprinde pe toate celelalte. Astfel, toate se ordonează corect și în aceeași măsură și se dezvoltă unindu-se în această unitate a caracterului spiritual descris de apostolul ca „roada (nu roadele) Duhului”!

Din revista „Halte fest”

clickbible.org